C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a válečné\Beletria\Junkova Lydie\Zena se zahalenou tvari.pdb

PDB Name: L.Junková-Žena se zahalenou...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lydie Junková-Žena se zahalenou tváří

"V inkriminované době se tu údajně vyskytovala nějaká žena se zahalenou tváří," řekl kapitán. "Co je to za nemysl?"
"Třeba nějaká pravověrná sekta,"mínil poručík Gall. "Dnes je v Čechách možné ledacos. Ale kdo s tím vůbec přišel?"
"Nějaký člověk, co tu vypomáhá. Říkají mu Fáňa. Prý trpí
mentálním postižením. Hlavní sestra tvrdí, že si občas trošku vymýšlí."
"A kdo ne?" Poručík se zastavil na širokých schodech lemovaných impozantní balustrádou. Na zasklených vstupních dveřích se skvěl honosný nápis: Soukromé psychoterapeutické sanatorium.
Všude bylo čisto, růžově vymalované stěny s nevtíravými reprodukcemi, pohodlná křesílka, květinové stolky.Na dveřích byly místo obvyklých názvů různé obrázky nebo jakési záhadné značky.
"Působí to uklidňujícím dojmem," vysvětlil jim elegantní, prošedivělý šéflékař. "Rozhodně lépe, než kdyby tam stálo:
vyšetřovna, laboratoř a podobně." Podíval se přívětivě na oba krimina-listy. "Ale vás asi zajímá něco jiného."
"Nás zajímá všechno," řekl poručík Gall. "Například bychom se rádi dověděli něco bližšího o vašich pacientech. O jejich psychických potížích, nemocech a podobně."
"Máte zřejmě na mysli, zda nejsou nebezpeční," řekl lékař s úsměvem. "Mohu vás ujistit, že takové těžké případy my nepřijímáme. Ty posíláme na -" poněkud se zarazil, "normální psychiatrickou kliniku."
Zazvonil na sekretářku, která se vzápětí přihnala s podnosem; stála na něm konvice s libě vonící kávou,

džbán s džusem a talířek se zákusky. V příštích minutách si k tomu vyslechli působivou přednášku o nejmodernějších terapeutických metodách uplatňovaných
v sanatoriu. "A příplatky pouze za nadstandardní péči," opakoval Viktor
Gall, když se ocitli zpátky ve své strohé, nijak zvlášť pohledné kanceláři, které se o pastelových barvách ani nesnilo. "Podle toho šéflékaře je to u nich jako v pohádce. Přesto bych tam být nechtěl, ani za nic."
"Co se ti nezdálo?" zeptal se kapitán Doubek.
"Všechno je tam jaksi nasládlé. Ale hlavně mě mate, kde se v té idyle najednou objevila ta mrtvá. Udušená polštářem! To je jako pěst na oko." Viktor Gall otevřel zásuvku a vyndal z ní několik papírů.
"Mě spíš zaráží, že tam tu ženu se zahalenou tváří jinak údajně nikdo neviděl! Ani sestra z ambulantní části, ani paní z recepce!"
"Myslel bych, že přiletěla na koštěti, kdyby ten Fáňa netrval tak houževnatě na svém: že ji viděl blízko toho pokoje,kde
ležela oběť.Proč to pořád opakoval? On sám měl přece také příležitost! Přitom na podušce, kterou byla žena udušena, ani jinde v místnosti nezůstaly žádné stopy, nic. Někdo se na tu vraždu připravil. Ale že by zrovna ten chudák Fáňa?" "Gumové rukavice si mohl navléknout kdokoli! Fáňa nebo třeba uklízečka," podotkl kapitán. "Co to vůbec čteš?"
"Něco o psychoterapii." "Takže ty jsi zas včera seděl u internetu!!" Kapitán se zatvářil nostalgicky. "Hned bych s tebou měnil! To já jsem musel opravovat kupu úkolů a ještě ke všemu řešit všelijaké spory."
"Neměl sis pořizovat čtyři kluky!" nadechl se poručík. Ať chtěl však dodat cokoli, nebylo mu toho dopřáno.
"Můžu vstoupit?" otázal se ve dveřích podporučík Křížek.
"Já jsem přišel na něco zajímavýho!"
"Tak ven s tím!" řekl netrpělivě poručík. "S kým jste si zase přátelsky pokecal?"
"Vám se něco stalo?"opáčil dobrosrdečně Křížek, ale v očích mu potutelně světélkovalo. "Já vám spravím náladu: uklízečka mi sdělila pod pečetí přísného tajemství, že v tom špitále, či co to je, není tak docela všecko v pořádku. Panujou tam všelijaký řevnivosti. Tedy ona tomu říká šmodrchance. Vyjádřila se, že některý doktoři by se měli spíš léčit sami!"
"A něco konkrétního?" zeptal se kapitán.
"No například to, že určitý pacienti mají zvláštní režim: přijdou ráno, nasnídají se, potom zalezou do jednoho pokoje a přijímají tam různý návštěvy."
"Snad ne ženské?"
"Jestli máte na mysli něco jako bordel, tak v tom to není. Ta paní je přesvědčená, že se tam dělají nějaké kšefty."
"A z čeho tak soudí?" zeptal se poručík.
"Párkrát už našla v koši vyhozený nějaký zmačkaný papíry. Že je zvědavá, tak si jich pár prohlídla. Byly prý to snad nějaký účty. Jo, a abych nezapomněl: u toho ouřadování, nebo co to je, bývá často jeden z lékařů: jmenuje se Kalous."
" A neschovala si něco z těch lejster?"
"To prý ji nenapadlo. Že nevěděla, k čemu by jí to bylo. Ale slíbila, že něco sežene."
Svůj slib však nemohla splnit. "Je mi to divný, ale jako když utne: ty lidi sem přestali chodit!" šuškala o den později ve svém kamrlíku podporučíkovi Křížkovi. "A hlavně o mně vů-bec nemluvte," dodala. "To je podezřelé,!" Kapitán sebral ze stolu dýmku a zastrčil ji do kapsy nijak zvlášť elegantního baloňáku.
"Jdeme navštívit ty doktory."
Šéflékař projevil zdvořilý údiv: "To musí být nějaké nedorozumění! Nevím ,kdo vám poskytl ty informace. Ovšem, není to zase žádné tajemství: dva pacienti sem docházejí ambulantně, to je pravda. Jsou to totiž podnikatelé, kteří chtějí na veřejnosti působit zdatně a vyrovnaně, víte, co myslím. Docházejí k nám proto na terapii jaksi inkognito.Je docela možné, že si s sebou přinesou nějakou práci, ačkoliv se to nemá. Ovšem zakazovat přímo nic nechceme ! My nejsme " nedořekl.
"Policajti, zajisté," doplnil poručík Gall. "Leč my si teď, s vaším dovolením, promluvíme s některými vašimi kolegy."
" Prosím!" Šéflékař nehnul ani brvou, neprojevil nejmenší nelibost. Buď mu to nevadilo, nebo se

profesionálně ovládal.
Muž, který se o chvíli později usadil proti poručíkovi do bílého koženého křesla , vyhlížel poněkud neuspořádaně. Ne že by měl nakřivo kravatu nebo špatně zapnuté knoflíky bledězeleného pláště, ani nebyl rozcuchaný či jinak neupravený. Netkvělo to ve vnějším vzhledu: Viktor Gall měl vtí ravý pocit, že někde pod tím navenek zdánlivě nevzrušeným povrchem kvasí nějaký neklid. Ten vnitřní zmatek seděl doktoru Kalousovi v očích. Asi si toho byl vědom, poněvadž se poručíkovi pokud možno vyhýbal pohledem.
"Vy jste nalezl tu mrtvou pacientku?" zeptal se ho.
"Ano," odpověděl doktor Kalous. "Konstatoval jsem cyanosu. Exitus letalis prostě zjistil jsem, že smrt nastala u
dušením."
"Je divné, že se nebránila!"
"Ležela v hypnotickém spánku. Ten bývá v určitých případech součástí terapie."
"Jak to, že byla v místnosti sama?"
"Nehrozilo nejmenší nebezpečí. A také to bylo jen nakrátko."
"To znamená, že čin mohl provést pouze někdo, kdo byl o
beznámený s provozem sanatoria."
"V jistém smyslu ano. Anebo někdo prostě počkal, až odejdu z pokoje."
"Co mi můžete sdělit o té ženě se zahalenou tváří?" změnil
poručík téma.
Lékař sebou škubl. Čeho se polekal? "To je pacientka na šeho primáře," řekl. "Ona sem dochází jak bych vám to stručně vysvětlil? Existuje taková zvláštní choroba odborně se nazývá body dismorphic disorder. Je to duševní postižení, psychiatři je řadí mezi fóbie. Takový člověk je posedlý utkvělou, chorobnou představou, že má těžkou vadu zevnějšku: třeba nadměrně veliký nos, vyboulené oči, odulé rty, vyrážku a podobně. Je přesvědčen, že je odporný. V nejtěžší formě se to projevuje tím, že vůbec nechodí mezi lidi."
"A nelze ho přesvědčit, že si to jenom namlouvá?" zeptal se poručík.
"Právě že ne. Myslí si, že ho ti ostatní jenom utěšují. Je znám případ ženy, která bydlela se svou matkou v jednom domku a přitom se dva roky neviděly. Vůbec nevycházela ven ."
"A co když takový člověk někam jít musí? Třeba k doktorovi
s běžným onemocněním?"
"Ta nešťastnice, o které mluvím, si v takovém případě zafačovala celý obličej."
"A co ta vaše pacientka?"
"Pokud vím, přijede vždyky taxíkem. Nosí klobouk s hustým
závojem, jako kdyby šla na pohřeb. A navíc chodí zadními dveřmi, které se jinak nepoužívají. Ona totiž " lékař zamrkal, jako by mu padlo něco do oka," ona má svůj vlastní klíč."
"A primář?"
"Pochopte, on jí chce pomoci, tak na to přistoupil. Přijímá ji v jedné místnosti, která je blízko východu z nepoužívaného sklepa."
"Primář mě poučil," řekl o něco později Viktor Gall kapitá
novi, "že jsou dva způsoby, jak se ta nemoc léčí: psychoterapií anebo medikamenty. A on že právě užívá tu první. Podrobně mi to popsal"
"Mě by spíš zajímalo, jestli ta zahalená žena znala oběť."
"Právě že ano! Primář se nejdříve odvolával na lékařské tajemství a nechtěl mi prozradit její jméno, nic."
"Ale nakonec prozradil."
"Neboj se, nepoužil jsem násilí!"
"Tak kdo to je?"
"Marie Brennerová. Tuhle mám adresu."
Marie Brennerová sice na uvedené adrese bydlela, naprosto však odmítala s nimi mluvit. "Pochopte, Mařenka je nemocná,"řekla nešťastně starší paní, která jim otevřela dveře. "Já jsem její matka. Co my jsme se s ní už natrápili! A přitom, kdybyste dceru viděli " Ani si neutírala slzy, které jí stékaly po tvářích.

"Je taková hezká! Jenže ona nikomu nevěří. Drží ji to už od jejích patnácti let..."
"Může s námi přece promluvit a vzít si ten závoj!" navrhl kapitán. "Jenom jí položíme pár otázek." "Já se jí zeptám. Ale moc si od toho neslibuju!"
"Vyřiďte jí laskavě, že se jinak vystavuje zbytečnému podezření: v tom sanatoriu přece došlo k vraždě!"
"Cože?" Stará paní se zapotácela. "Ale o tom my nic nevíme " Opřela se o dveře. "Počkejte prosím, já to Mařence povím."
Bylo to jako scéna z fantastického filmu. V pokoji, kde se
s ní nakonec setkali, byly zatažené závěsy, pootevřenými dveřmi padal z vedlejší místnosti pouze uzounký proužek chabého světla. Nedalo se ani poznat, co si žena přehodila přes obličej.
"Co chcete vědět?" Neobyčejně melodický altový hlas se slabě chvěl. "Já stejně o ničem nevím."
"Vy jste byla v sanatoriu právě v době, kdy se tam stalo to neštěstí," řekl opatrně kapitán.
"To je možné. Ale co má být? Snad si nemyslíte "
"Uklidněte se," přidal se Viktor Gall. "My se vás ptáme jenom na to, co je nezbytně nutné. Zjistili jsme totiž, že jste
se s tou obětí znala!"
"Nevím přece, kdo to je!" namítla.
"Alena Pechová."
"Cože?" Její úžas zněl přesvědčivě. "Ano tu já znám," koktala. "My jsme spolu chodily na gymnázium..."
Šéflékař je přijal okamžitě. "Nevím, zda jste nezpůsobili katastrofu! Tihle nemocní mají beztak blízko k sebevraždě!" V jeho hlase znělo neskrývané napětí. "Pochopte, cítím za ni odpovědnost..."
"Ale proč? Copak si opravdu myslíte, že tu pacientku zardousila?" zeptal se poručík Gall.
"A proč byste za ní jinak chodili?"
"Mluvíme s každým, kdo je z hlediska jistých souvislostí podezřelý," řekl kapitán stroze."Můžeme vás požádat, abyste nám ukázal tu cestu, kterou paní Brennerová chodí dovnitř?"
Kráčel před nimi, stín jeho vysoké postavy se na zdi mnohonásobně lámal ve světle slabé žárovky. Oba kriminalisté ho následovali beze slova.
"Tady jsou ty dveře," řekl a odemkl je.
Vedly na malý dvorek, plný harampádí. V prudkém dešti se leskla starobylá dlažba. Poručík si ohrnul límec a udělal pár kroků k malým vrátkům ve zdi. "Od těch měla také klíč?" zeptal se.
"Ovšem," odvětil primář. "Chcete je také odemknout?"
"Není třeba. Ukažte nám teď laskavě, kudy chodila do té
terapeutické místnosti."
Lékař na něj podrážděně pohlédl. "No prosím," řekl. Bylo znát, že už se tak profesionálně neovládá.
Po úzkém schodišti dorazili do opuštěné chodby. "Tady."
Primář otevřel dveře dokořán. Vevnitř byl masívní oválný stůl, dvě pohodlná křesla a mahagonový sekretář. Na stěně visel akvarel, vypadal jako originál.
"Kudy by se paní Brennerová byla mohla dostat do inkriminované místnosti, kde ležela pacientka doktora Kalouse?"
zeptal se kapitán Doubek.
Bylo to vlastně jenom pár kroků, když člověk věděl, kudy jít.
Jenom jedno tu nesouhlasilo: Fáňa tvrdil, že ženu v závoji
viděl přicházet z úplně opačné strany! Že by se byl tak spletl?
Záhad spíš přibývalo.
"Je to celé jaksi neskutečné, " řekl Viktor Gall, "samé příšeří, samá mlha. Jako v té bajce: bylo i nebylo."
"Tady nesu zprávu o tý zavražděný!" hlásil o pár dní později podporučík Křížek. "Představte si, že ona kdysi zpívala v baru U okatýho prince! A tam se seznámila jestlipak byste uhodli , s kým!"
"Neuhodli!" odsekl Viktor Gall.
"S tím vaším primářem!" vynesl Křížek svůj trumf. "A nejenom seznámila. On se s ní zapletl a odstěhoval se kvůli ní od rodiny. A pronajal pro ni a pro sebe přepychový kvartýr v tý nový čtvrti pro boháče."
"A dál?" Teď už byl netrpělivý i kapitán.
"No takhle se to táhlo asi dva roky. Jenže ta dáma mu začala přerůstat přes hlavu. Jednak chtěla pořád

víc peněz a hnedka nový fáro, hnedka něco jinýho. A co hůř, začala se roztahovat i v tom sanatóriu. Primář toho měl nakonec dost a vrátil se dokonce ke svý rodině. Ale ona začala strašněvy vádět na to jsou fůry ochotných svědků, znáte lidi. Primář se to nejdřív pokoušel nějak urovnat a tak do ní asi cpal pořád víc prachů. Když to nepomáhalo, požádal doktoraKalou se, aby ji nějak pacifikoval. Nevím, jak ji k tomu přemluvili, ale "
"Jasné! Kalous to zkusil s hypnózou. A možná i s nějakými
drogami," vpadl poručík Gall. "To jsou oblíbené metody a hodí se na všechno možné. Jenomže to asi nevyšlo."
"Ale proto by snad ještě nemusela zemřít," namítl kapitán.
"To všecko byly sice značné nepříjemnosti, ale ne dostatečný motiv pro k vraždu!"
"Jenomže ta paní byla moc zvědavá!" hihňal se Fáňa. "Pořád někde to no čuchala. A ukradla z toho pokoje
nějaký tyhle "
"Účty?"
"Jojo! Ale těch já mám fůru !" řekl radostně." A ta paní to taky měla!""Ty svoje velice ochotně přinesl.
"Jde naprosto nepochybně o rafinované podvody s penězi dobročinné nadace," vyjádřil se expert.
"Jednoduše řečeno: falšovali účty, vykazovali nerealizovaná vydání.Nebudu vám teď líčit podrobnosti "
Což znamenalo: stejně byste tomu nerozuměli. Asi měl pravdu. Písemné dobrozdání mělo i s přílohami stovky stran. Nebylo pochyb, že Alena Pechová o těch podvodech věděla a že primáře vydírala. Oba podnikatelé, kteří se chodili do sanatoria údajně léčit, to potvrdili. Svoji účast ani moc nezapírali. My jsme byli jenom takoví pošťáci, tvrdili unisono.
"Pane doktore," řekl toho odpoledne poručík Gall, "sděluji vám obvinění z trestného činu vraždy, kterou jste spáchal tím, že jste "
"Co je to za nesmysl!" přerušil ho prudce lékař.
"Je zbytečné zapírat! Váš kolega už se přiznal."
" Snad ne k vraždě?" Hlas se mu ani nezachvěl.
"Jenom k těm podvodům. Vraždu sám spáchat nemohl, protože byl po celou inkriminovanou dobu v pokoji hlavní sestry. Ta viděla chvilku předtím pacientku na lůžku, ještě živou."
Lékař sáhl do náprsní kapsy, ale poručík byl rychlejší."Dejte mi ty prášky,pane primáři!" řekl. "Na základě uvedeného obvinění jsem nucen vás zadržet a provést výslech..."
"Je to pořád ten samý kolotoč," poznamenal k případu podporučík Křížek. "Peníze, pochybný vztahy, peníze.
Zkrátka chlapi jsou nepoučitelný. A ženský vlastně taky."